

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (όγδοο τμήμα)

της 21ης Μαΐου 2014*

«Κοινοτικό σήμα — Αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού εικονιστικού σήματος NUEVA — Άρθρο 60 του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 — Παράβαση της υποχρέωσης εμπρόθεσμης καταβολής του τέλους προσφυγής — Αμφισημία σε συγκεκριμένη γλωσσική απόδοση — Ομοιόμορφη ερμηνεία — Τυχαίο συμβάν ή ανωτέρα βία — Συγγνωστή πλάνη — Υποχρέωση επαγρύπνησης και επιμέλειας»

Στην υπόθεση T-61/13,

Research and Production Company «Melt Water» UAB, με έδρα την Klaipėda (Λιθουανία), εκπροσωπούμενη από τους V. Viešūnaitė και J. Stucka, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τη V. Melgar και τον J. Ivanauskas,

καθού,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της αποφάσεως του τέταρτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 3ης Δεκεμβρίου 2012 (υπόθεση R 1794/2012-4), σχετικά με αίτηση καταχώρισεως του εικονιστικού σημείου NUEVA ως κοινοτικού σήματος,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Jaeger, Πρόεδρο, Δ. Γρατσία και M. Kancheva (εισηγήτρια), δικαστές,

γραμματέας: J. Weychert, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Φεβρουαρίου 2013,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 22 Απριλίου 2013,

κατόπιν της συνεδριάσεως της 9ης Ιανουαρίου 2014,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η λιθουανική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 19 Ιανουαρίου 2012 η προσφεύγουσα, Research and Production Company «Melt Water» UAB, υπέβαλε αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού σήματος ενώπιον του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1).
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το κάτωθι εικονιστικό σημείο:

- 3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στην κλάση 32 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, της 15ης Ιουνίου 1957, για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών για την καταχώριση των σημάτων, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Υδατα μεταλλικά και αεριούχα και άλλα ποτά μη οιοπνευματώδη· μεταλλικό ύδωρ (για μη ιατρική χρήση)· μεταλλικά ύδατα [ποτά], μεταλλικό ύδωρ· ύδατα μεταλλικά και αεριούχα και άλλα ποτά μη οιοπνευματώδη· ύδωρ εμφιαλωμένο, ύδωρ· ύδωρ πηγής· ύδωρ (πόσιμο) (εμφιαλωμένο)· πόσιμο ύδωρ (εμφιαλωμένο)· αεριούχα ύδατα· μεταλλικά ύδατα [ποτά], τονωτικά ύδατα [ποτά για μη ιατρική χρήση], αναψυκτικά, επιτραπέζια ύδατα· μεταλλικό ύδωρ (για μη ιατρική χρήση), μη ανθρακούχα ύδατα· μεταλλικά ύδατα».
- 4 Με απόφαση της 18ης Ιουλίου 2012, ο εξεταστής απέρριψε, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', καθώς και του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 207/2009, την αίτηση καταχώρισεως για το σύνολο των προαναφερόμενων στη σκέψη 3 προϊόντων, με την αιτιολογία ότι το επίμαχο στοιχείο είναι περιγραφικό και στερείται διακριτικού χαρακτήρα.
- 5 Στην τελευταία παράγραφο της απορριπτικής αποφάσεως επί της αιτήσεως καταχώρισεως ο εξεταστής επισήμανε, στη λιθουανική γλώσσα, τα εξής:

«Έχετε το δικαίωμα να ασκήσετε προσφυγή [“apeliacija” στη λιθουανική γλώσσα] κατά της παρούσας αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 59 του κανονισμού 207/2009. Βάσει του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 η προσφυγή [“prašymas apie apeliaciją” στη λιθουανική γλώσσα] πρέπει να ασκηθεί εγγράφως ενώπιον του ΓΕΕΑ εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημέρα της κοινοποίησεως της αποφάσεως και εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ίδια ημέρα πρέπει να κατατεθεί γραπτό υπόμνημα [“rašytinis prašymas” στη λιθουανική γλώσσα] που να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής. Η προσφυγή [“prašymas” στη λιθουανική γλώσσα] θεωρείται ότι έχει ασκηθεί μόνο μετά την καταβολή τέλους προσφυγής 800 ευρώ.»
- 6 Στις 28 Ιουλίου 2012 κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα η απόφαση του εξεταστή.
- 7 Στις 25 Σεπτεμβρίου 2012 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως του εξεταστή, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009.

- 8 Στις 4 Οκτωβρίου 2012 το ΓΕΕΑ επικοινωνήσε τηλεφωνικά με την προσφεύγουσα και επισήμανε ότι δεν είχε καταβληθεί το τέλος ασκήσεως προσφυγής. Με επιστολή της ίδιας ημέρας, σε απάντηση προς το ΓΕΕΑ επί της ανωτέρω επιστημάνσεως, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι από την απόφαση του εξεταστή και από το άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 συνάγεται ότι το τέλος αυτό μπορούσε να καταβληθεί μέχρι την ημέρα καταθέσεως του υπομνήματος με τους λόγους της προσφυγής, ήτοι εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την κοινοποίηση της αποφάσεως.
- 9 Στις 5 Οκτωβρίου 2012 το ΓΕΕΑ απηύθυνε στην προσφεύγουσα γνωστοποίηση με την οποία την πληροφορούσε ότι το τέλος ασκήσεως προσφυγής δεν είχε καταβληθεί εντός της καθορισμένης προθεσμίας, η οποία, κατά το ΓΕΕΑ, έληξε στις 28 Σεπτεμβρίου 2012. Η προσφεύγουσα, κληθείσα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της, ενέμεινε στην από 4 Οκτωβρίου 2012 επιστολή της.
- 10 Στις 9 Οκτωβρίου 2012 η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα στο οποίο εξέθετε τους λόγους της προσφυγής της. Στις 10 Οκτωβρίου 2012 το ΓΕΕΑ έλαβε το τέλος ασκήσεως προσφυγής, το οποίο η προσφεύγουσα είχε καταβάλει την προηγούμενη ημέρα.
- 11 Με απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2012 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση) το τέταρτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ έκρινε την προσφυγή ως μη ασκηθείσα. Κατ' αρχάς, έκρινε ότι το γράμμα του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2007 είχε παρατεθεί ορθά στην απόφαση του εξεταστή. Στη συνέχεια σημείωσε ότι η φράση «[η] προσφυγή θεωρείται ότι έχει ασκηθεί μόνο μετά την καταβολή τέλους προσφυγής» που περιλαμβάνεται στο άρθρο αυτό δεν μπορεί παρά να συνδέεται με την προηγούμενη φράση η οποία αναφέρεται στην κατάθεση της προσφυγής και προβλέπει προθεσμία δύο μηνών, και όχι με την επόμενη φράση, η οποία αφορά την κατάθεση υπομνήματος και προβλέπει προθεσμία τεσσάρων μηνών. Τόνισε επίσης ότι ο κανόνας 49, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 303, σ. 1), ορίζει ότι αν το τέλος καταβληθεί μετά τη λήξη της προβλεπόμενης στο άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 προθεσμίας για την υποβολή προσφυγής, η προσφυγή λογίζεται ως μη ασκηθείσα και το τέλος επιστρέφεται στον προσφεύγοντα. Στην προκειμένη, όμως, περίπτωση το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα κατέβαλε το τέλος προσφυγής στις 10 Οκτωβρίου 2012, ήτοι μετά τη λήξη, στις 28 Σεπτεμβρίου 2012, της προθεσμίας των δύο μηνών που προβλέπεται για την άσκηση της προσφυγής και την καταβολή του τέλους. Κατά συνέπεια, έκρινε, κατ' ουσίαν, την προσφυγή ως μη ασκηθείσα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009, και διέταξε την επιστροφή του τέλους, δυνάμει του κανόνα 49, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95.

Αιτήματα των διαδίκων

- 12 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να θεωρήσει την προσφυγή της ενώπιον του τμήματος προσφυγών ως ασκηθείσα·
 - να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.
- 13 Το ΓΕΕΑ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του παραδεκτού του δεύτερου αιτήματος της προσφεύγουσας

- 14 Με το δεύτερο αίτημά της η προσφεύγουσα ζητεί να θεωρηθεί ως ασκηθείσα η προσφυγή της ενώπιον του τμήματος προσφυγών και, επομένως, κατ' ουσίαν, να διατάξει το Γενικό Δικαστήριο το τμήμα προσφυγών να κρίνει την προσφυγή ως ασκηθείσα.
- 15 Αρκεί να υπομνησθεί συναφώς ότι, κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο προσφυγής που ασκείται ενώπιον του δικαστή της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά αποφάσεως τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ, το τελευταίο υποχρεούται, βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 6, του κανονισμού 207/2009, να λάβει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση της αποφάσεως του δικαστή της Ένωσης. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να απευθύνει διαταγές στο ΓΕΕΑ, το οποίο οφείλει να συμμορφώνεται προς το διατακτικό και το αιτιολογικό των αποφάσεων του δικαστή της Ένωσης [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 2007, T-443/05, El Corte Inglés κατά ΓΕΕΑ - Bolaños Sabri (PiraNAM diseño original Juan Bolaños), Συλλογή 2007, σ. II-2579, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 16 Κατά συνέπεια, είναι अपαράδεκτο το αίτημα της προσφεύγουσας με το οποίο ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει το ΓΕΕΑ να κρίνει την προσφυγή που υποβλήθηκε ενώπιόν του ως ασκηθείσα.

Επί της ουσίας

- 17 Προς στήριξη της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει ένα μόνο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παράβαση του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009. Θεωρεί, κατ' ουσίαν, την προσφυγή της ενώπιον του τμήματος προσφυγών ως ασκηθείσα, με το επιχείρημα ότι κατέβαλε το τέλος προσφυγής εντός της προθεσμίας που προβλέπεται από το άρθρο αυτό στη λιθουανική απόδοσή του, η οποία είναι αυθεντική. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από το γράμμα του συγκεκριμένου άρθρου στη λιθουανική γλώσσα προκύπτει με σαφήνεια και χωρίς κάποια αμφισημία ότι η καταβολή του τέλους προσφυγής συνδέεται με την κατάθεση του υπομνήματος στο οποίο εκτίθενται οι λόγοι της προσφυγής και ότι προβλέπεται για την κατάθεση αυτή προθεσμία τεσσάρων μηνών και όχι προθεσμία δύο μηνών, όπως για την κατάθεση της προσφυγής.
- 18 Το ΓΕΕΑ αμφισβητεί τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 19 Το άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 φέρει τον τίτλο «Προθεσμία και τύπος» και έχει ως εξής:
- «Η προσφυγή [κατά των αποφάσεων του ΓΕΕΑ που απαριθμούνται στο άρθρο 58 του κανονισμού αυτού, οπότε μεταξύ άλλων και των αποφάσεων του εξεταστή: “pranešimas apie apeliaciją” στη λιθουανική γλώσσα] πρέπει να ασκηθεί εγγράφως ενώπιον του [ΓΕΕΑ] εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημέρα της κοινοποίησης της προσβαλλόμενης απόφασης. Η προσφυγή [“rašytinis prašymas” στη λιθουανική γλώσσα] θεωρείται ότι έχει ασκηθεί μόνο μετά την καταβολή του τέλους προσφυγής. Εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης, πρέπει να κατατεθεί γραπτώς υπόμνημα [“prašymas” στη λιθουανική γλώσσα] που να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής.»
- 20 Κατά πάγια νομολογία, στο πνεύμα του άρθρου 314 ΕΚ και του άρθρου 55 ΕΕ, όλες οι γλωσσικές αποδόσεις διατάξεως του δικαίου της Ένωσης είναι εξίσου αυθεντικές και πρέπει, κατ' αρχήν, να αναγνωρίζεται σε αυτές η ίδια αξία, η οποία δεν μπορεί να παραλλάσσει σε συνάρτηση, μεταξύ άλλων, με το μέγεθος του πληθυσμού των κρατών μελών όπου ομιλείται η κάθε γλώσσα (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-296/95, EMU Tabac κ.λπ., Συλλογή

1998, σ. I-1605, σκέψη 36 της 20ής Νοεμβρίου 2003, C-152/01, Kyocera, Συλλογή 2003, σ. I-13821, σκέψη 32 και του Γενικού Δικαστηρίου, της 20ής Σεπτεμβρίου 2012, T-407/10, Ουγγαρία κατά Επιτροπής, σκέψη 39).

- 21 Δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι η λιθουανική απόδοση του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 είναι εξίσου αυθεντική με τις λοιπές γλωσσικές αποδόσεις της διατάξεως αυτής στις επίσημες γλώσσες της Ένωσης.
- 22 Όσον αφορά το γράμμα της λιθουανικής αποδόσεως του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009, πρέπει να σημειωθεί στην πρώτη φράση ο όρος «pranešimas», ο οποίος κατά κυριολεξία σημαίνει «δήλωση» και χρησιμοποιείται για να περιγραφεί το δικόγραφο της προσφυγής που πρέπει να κατατεθεί στο ΓΕΕΑ και, στην τρίτη φράση, ο όρος «prašymas», ο οποίος κατά κυριολεξία σημαίνει «αίτηση» και χρησιμοποιείται για να περιγραφεί το υπόμνημα με τους λόγους της προσφυγής. Από τη δεύτερη φράση του εν λόγω κειμένου προκύπτει επίσης ότι το υπόμνημα (prašymas) θεωρείται ότι έχει κατατεθεί μόνο μετά την καταβολή του τέλους προσφυγής.
- 23 Πρέπει, όμως, να επισημανθεί ότι στη δεύτερη φράση του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 ο όρος «prašymas» είναι διφορούμενος. Αφενός, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ο όρος αυτός φαίνεται να μην αναφέρεται στον διαφορετικό όρο ο οποίος χρησιμοποιείται στην πρώτη φράση για να περιγράψει το δικόγραφο της προσφυγής που κατατίθεται στο ΓΕΕΑ, αλλά στον ίδιο όρο που χρησιμοποιείται στην τρίτη φράση για να περιγράψει το υπόμνημα με τους λόγους της προσφυγής, υποδηλώνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο ότι η προθεσμία για την καταβολή του τέλους προσφυγής είναι τέσσερις μήνες, όπως και η προθεσμία για την κατάθεση του υπομνήματος. Αφετέρου, όπως υποστηρίζει το ΓΕΕΑ, από το γεγονός ότι ο όρος αυτός βρίσκεται στην δεύτερη φράση συνάγεται ότι συνδέεται μάλλον με την προηγούμενη φράση, η οποία αφορά το δικόγραφο της προσφυγής που κατατίθεται στο ΓΕΕΑ εντός προθεσμίας δύο μηνών, και όχι με την επόμενη φράση, η οποία αφορά το υπόμνημα με τους λόγους της προσφυγής.
- 24 Επομένως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζουν στα δικόγραφά τους οι διάδικοι περί σαφήνειας, προς αντίθετη κατεύθυνση ο καθένας, η λιθουανική απόδοση του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2007 δεν είναι σαφής και εγείρει ζητήματα ερμηνείας και εφαρμογής.
- 25 Κατά συνέπεια, πρέπει να δοθεί η ορθή και ενιαία ερμηνεία του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 και να εξεταστούν οι έννομες συνέπειες της εφαρμογής του άρθρου αυτού από το ΓΕΕΑ στη συγκεκριμένη περίπτωση.
- 26 Κατά πάγια νομολογία, η διατύπωση που χρησιμοποιείται σε μία από τις γλωσσικές αποδόσεις διατάξεως του δικαίου της Ένωσης δεν μπορεί να αποτελεί τη μοναδική βάση για την ερμηνεία της διατάξεως αυτής ούτε μπορεί να της αναγνωρισθεί, προς τον σκοπό αυτό, υπεροχή έναντι των λοιπών γλωσσικών αποδόσεων. Πράγματι, μια τέτοια προσέγγιση θα ήταν ασύμβατη με την επιταγή ομοιόμορφης εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1998, C-149/97, Institute of the Motor Industry, Συλλογή 1998, σ. I-7053, σκέψη 16 της 3ης Απριλίου 2008, C-187/07, Endendijk, Συλλογή 2008, σ. I-2115, σκέψη 23, και της 9ης Οκτωβρίου 2008, C-239/07, Sabatauskas κ.λπ., Συλλογή 2008, σ. I-7523, σκέψη 38).
- 27 Αφενός, η απαίτηση ομοιόμορφης ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης δεν επιτρέπει να λαμβάνεται μεμονωμένα υπόψη ένα συγκεκριμένο κείμενο, αλλά αντιθέτως επιβάλλει, σε περίπτωση αμφιβολίας, το κείμενο αυτό να ερμηνεύεται και να εφαρμόζεται υπό το πρίσμα της αποδόσεώς του στις λοιπές επίσημες γλώσσες [απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1979, 9/79, Koschniske, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 321, σκέψη 6 βλ., επίσης, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 1996, C-64/95, Lubella, Συλλογή 1996, σ. I-5105, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, καθώς και του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 2011, T-271/09, Prinz Sobieski zu Schwarzenberg κατά ΓΕΕΑ — British-American Tobacco Polska (Romuald Prinz Sobieski zu Schwarzenberg), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 38 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

- 28 Αφετέρου, η απαίτηση ομοιόμορφης ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης επιβάλλει, σε περίπτωση αποκλίσεων μεταξύ των διάφορων γλωσσικών αποδόσεων κάποιας διατάξεως, η διάταξη αυτή να ερμηνεύεται σε συνάρτηση με τη συνολική οικονομία και τον σκοπό της ρυθμίσεως της οποίας αποτελεί μέρος (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 27ης Οκτωβρίου 1977, 30/77, Bouchereau, Συλλογή τόμος 1977, σ. 617, σκέψη 14· Kyocera, προαναφερθείσα στη σκέψη 20 ανωτέρω, σκέψη 33, και της 22ας Μαρτίου 2012, C-190/10, Génesis, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 29 Όσον αφορά, αφενός, τις αποδόσεις του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 στις υπόλοιπες επίσημες γλώσσες της Ένωσης, ιδίως στις πέντε γλώσσες εργασίας του ΓΕΕΑ, επισημαίνεται ότι στις αποδόσεις στα γαλλικά, τα αγγλικά, τα γερμανικά, τα ιταλικά και τα ισπανικά οι όροι «recours», «notice», «Beschwerde», «ricorso» και «recurso» που χρησιμοποιούνται στη δεύτερη φράση του επίμαχου άρθρου αναφέρονται σαφώς στον ίδιο όρο ο οποίος χρησιμοποιείται στην πρώτη φράση για να περιγράψει το δικόγραφο της προσφυγής που κατατίθεται στο ΓΕΕΑ εντός προθεσμίας δύο μηνών από την κοινοποίηση της προσβαλλόμενης με την προσφυγή αποφάσεως, και όχι στον διαφορετικό όρο που χρησιμοποιείται στην τρίτη φράση για να περιγράψει το υπόμνημα με το οποίο εκτίθενται οι λόγοι της προσφυγής εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών.
- 30 Αφετέρου, όσον αφορά τη γενική οικονομία και τον σκοπό της δεύτερης φράσεως του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009, η φράση αυτή σκοπό έχει να εμποδίσει την κατάθεση προσφυγών που είναι καθαρά τυπικές, οι οποίες δεν θα συνοδευτούν στη συνέχεια από υπόμνημα με τους λόγους της προσφυγής, να αποτρέψει, δηλαδή, την κατάθεση επιπόλαιων προσφυγών.
- 31 Επομένως, το άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 πρέπει να ερμηνευθεί κατά τρόπο ομοιόμορφο και υπό την έννοια ότι για να θεωρηθεί ασκηθείσα η προσφυγή απαιτείται η καταβολή του τέλους προσφυγής, οπότε η καταβολή αυτή συνδέεται με την κατάθεση της προσφυγής και πρέπει να πραγματοποιείται εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημερομηνία της κοινοποίησης της προσβαλλόμενης με την προσφυγή αποφάσεως, όπως ισχύει και για την κατάθεση της προσφυγής. Η προθεσμία των τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία της κοινοποίησης της αποφάσεως ισχύει μόνο για την κατάθεση του υπομνήματος στο οποίο εκτίθενται οι λόγοι της προσφυγής, και όχι για την καταβολή του τέλους προσφυγής.
- 32 Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί, όπως παρατήρησε και το τμήμα προσφυγών στο σημείο 13 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι αυτή η ομοιόμορφη ερμηνεία ενισχύεται από τον κανόνα 49, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95. Ο κανόνας αυτός, του οποίου η διατύπωση είναι σαφής και χωρίς αμφισβημία τόσο στη λιθουανική γλώσσα όσο και στις υπόλοιπες γλώσσες που αναφέρονται στη σκέψη 29 ανωτέρω, ορίζει ότι, αν το τέλος προσφυγής καταβληθεί μετά τη λήξη της προβλεπόμενης στο άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 προθεσμίας για υποβολή προσφυγής, η προσφυγή λογίζεται ως μη υποβληθείσα και το τέλος επιστρέφεται στον προσφεύγοντα. Πρέπει να γίνει δεκτό ότι η έκφραση «προθεσμία για υποβολή προσφυγής» αναφέρεται εν προκειμένω στην προθεσμία των δύο μηνών για την κατάθεση της προσφυγής, και όχι στην προθεσμία των τεσσάρων μηνών για την κατάθεση του υπομνήματος με τους λόγους της προσφυγής.
- 33 Όσον αφορά το επιχείρημα που διατύπωσε η προσφεύγουσα στα δικόγραφα της, ότι δηλαδή στο άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 θα έπρεπε να δοθεί η πλέον σύμφωνη με τα συμφέροντά της ερμηνεία για λόγους ασφάλειας δικαίου, παρατηρείται, κατ' αρχάς, ότι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι το εν λόγω επιχείρημα δεν αποτελεί αυτοτελή αιτίαση, ερειδόμενη σε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, αλλά προβλήθηκε απλώς προς στήριξη του μοναδικού λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του ανωτέρω άρθρου, διευκρίνιση που καταγράφηκε στα πρακτικά.
- 34 Διαπιστώνεται, όμως, ότι ακριβώς η αρχή της ασφάλειας δικαίου, σε συνδυασμό με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων, υπαγόρευε στο τμήμα προσφυγών να ερμηνεύσει το άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 κατά τρόπο ομοιόμορφο, υπό την έννοια που

προεκτέθηκε στη σκέψη 31 ανωτέρω, και δεν του επέτρεπε να παρεκκλίνει από αυτή προς όφελος της προσφεύγουσας. Η ομοιόμορφη αυτή ερμηνεία, δεδομένου ότι στηρίζεται στις αποδόσεις του άρθρου αυτού στις υπόλοιπες επίσημες γλώσσες της Ένωσης, καθώς και στη γενική οικονομία και τον σκοπό αυτού, είναι η μόνη σύμφωνη με την αρχή της ασφάλειας δικαίου. Πράγματι, η τήρηση των δικονομικών προθεσμιών, ιδίως όσον αφορά την άσκηση της προσφυγής, είναι ζήτημα δημοσίας τάξεως και κάθε ερμηνεία διαφορετική από την ομοιόμορφη αυτή ερμηνεία θα μπορούσε να θίξει την ασφάλεια δικαίου [βλ., υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Σεπτεμβρίου 2012, T-267/11, Video Research USA κατά ΓΕΕΑ (VR), σκέψη 35, και διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 2013, T-451/12, Stromberg Menswear κατά ΓΕΕΑ — Leketoy Stormberg Inter (STORMBERG), σκέψη 38].

- 35 Επομένως, το τμήμα προσφυγών ορθώς ερμήνευσε στο σημείο 12 της προσβαλλομένης αποφάσεως το άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 υπό την έννοια ότι, κατά το άρθρο αυτό, το τέλος προσφυγής πρέπει να καταβληθεί εντός της προθεσμίας των δύο μηνών που προβλέπεται για την κατάθεση της προσφυγής, προκειμένου η προσφυγή να θεωρηθεί ασκηθείσα.
- 36 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο εξεταστής του ΓΕΕΑ στην απόφασή του επανέλαβε κατά γράμμα τη λιθουανική απόδοση του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 χωρίς να παράσχει επιπλέον διευκρινίσεις, παρατηρείται ευθύς εξ αρχής ότι στην κοινοποίηση της αποφάσεως του περί μη καταχωρίσεως (βλ. σκέψη 5 ανωτέρω) ο εξεταστής του ΓΕΕΑ επανέλαβε τη διαπιστωθείσα ανωτέρω (βλ. σκέψεις 22 έως 24) αμφισημία που βαρύνει τη λιθουανική απόδοση του εν λόγω άρθρου όσον αφορά την προθεσμία καταβολής του τέλους προσφυγής, χωρίς να επισημάνει στην προσφεύγουσα την αμφισημία αυτή και την απόκλιση της συγκεκριμένης αποδόσεως από τις λοιπές επίσημες γλωσσικές αποδόσεις. Εξάλλου, το ΓΕΕΑ κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση παραδέχθηκε την ύπαρξη της αμφισημίας της εν λόγω διατάξεως, την οποία δεν είχε υπόψη του μέχρι την παρούσα υπόθεση, υποστήριξε όμως ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν αναιρείται η απαίτηση ομοιόμορφης ερμηνείας της διατάξεως αυτής.
- 37 Πρέπει, επομένως, να εξετασθεί αν η προσφεύγουσα, προκειμένου να παρεκκλίνει από την ομοιόμορφη ερμηνεία του επίμαχου άρθρου και να δικαιολογήσει τη μη καταβολή του τέλους προσφυγής εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας, μπορεί εν προκειμένω να επικαλεσθεί το γεγονός ότι ο εξεταστής του ΓΕΕΑ επανέλαβε την προβληματική από απόψεως νομιμότητας αμφισημία της λιθουανικής αποδόσεως του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009.
- 38 Κατά πάγια νομολογία, παρέκκλιση από την εφαρμογή των διατάξεων της Ένωσης περί δικονομικών προθεσμιών χωρεί μόνο σε όλως εξαιρετικές περιστάσεις, δεδομένου ότι η αυστηρή εφαρμογή των κανόνων αυτών ανταποκρίνεται στην επιταγή της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε δυσμενής διάκριση και κάθε αυθαίρετη μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1985, 42/85, Cockerill-Sambre κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 3749, σκέψη 10). Είτε οι περιστάσεις αυτές χαρακτηρισθούν ως τυχαίο γεγονός είτε ως ανωτέρα βία ή ακόμα και ως συγγνωστή πλάνη, περιλαμβάνουν, σε κάθε περίπτωση, ένα υποκειμενικό στοιχείο που συνδέεται με την υποχρέωση του καλόπιστου διοικουμένου να αποδείξει ότι επέδειξε την επαγρύπνηση και την επιμέλεια που απαιτείται από έναν συναλλασσόμενο με τη συνήθη ενημέρωση, για την παρακολούθηση της εξελίξεως της διαδικασίας και την τήρηση των προβλεπόμενων προθεσμιών (βλ., υπ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1994, C-195/921 P, Bayer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-5619, σκέψεις 31 και 32· της 22ας Σεπτεμβρίου 2011, C-426/10 P, Bell & Ross κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2011, σ. I-8849, σκέψεις 47 και 48, και διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 2011, T-468/10, Doherty κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-1497, σκέψεις 18, 19, 27 και 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 39 Εν προκειμένω διαπιστώνεται, όμως, ότι η προσφεύγουσα δεν επέδειξε την απαιτούμενη επαγρύπνηση και επιμέλεια για την παρακολούθηση και την τήρηση της προθεσμίας που προβλέπεται για την καταβολή του τέλους προσφυγής.

- 40 Πράγματι, κατ' αρχάς πρέπει να γίνει δεκτό ότι κάθε αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος που επιδεικνύει τη συνήθη επαγρύπνηση και επιμέλεια θα όφειλε να συγκρίνει το άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009 με τον κανόνα 49, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95 (βλ., σκέψη 32 ανωτέρω), το οποίο έχει σαφή και χωρίς αμφισημία διατύπωση, τόσο στη λιθουανική γλώσσα όσο και στις λοιπές γλώσσες που αναφέρονται στη σκέψη 29 ανωτέρω, και εξαρτά την άσκηση της προσφυγής από την καταβολή του σχετικού τέλους εντός της προθεσμίας που προβλέπεται για την κατάθεση της ίδιας της προσφυγής, ανεξαρτήτως της προθεσμίας που προβλέπει το ίδιο άρθρο για την κατάθεση, σε μεταγενέστερο στάδιο, του υπομνήματος με τους λόγους της προσφυγής. Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ότι κατά την κατάθεση της προσφυγής της τέλούσε εν γνώσει του κανόνα αυτού.
- 41 Εξάλλου, κάθε αιτών την καταχώριση κοινοτικού σήματος ο οποίος επιδεικνύει τη συνήθη επαγρύπνηση και επιμέλεια και επιλέγει, όπως η προσφεύγουσα, τα αγγλικά ως δεύτερη γλώσσα στην αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού σήματος, θα μπορούσε, τουλάχιστον, να ελέγξει τη διατύπωση του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 στην αγγλική του απόδοση, κατά την οποία «[η] προσφυγή θεωρείται ότι έχει ασκηθεί μόνο μετά την καταβολή του τέλους προσφυγής» ([t]he notice shall be deemed to have been filed only when the fee for appeal has been paid). Η διατύπωση αυτή στην αγγλική γλώσσα συνδέει, έτσι, σαφώς την καταβολή του τέλους προσφυγής (fee for appeal) με την άσκηση της προσφυγής (notice of appeal), η οποία υπόκειται σε προθεσμία δύο μηνών, και όχι με την κατάθεση του υπομνήματος όπου εκτίθενται οι λόγοι της προσφυγής (statement setting out the grounds of appeal), το οποίο υπόκειται σε προθεσμία τεσσάρων μηνών.
- 42 Λόγω της ελλείψεως επαγρύπνησης και επιμέλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας, αυτή δεν μπορεί να επικαλεσθεί τυχαίο γεγονός ούτε ανωτέρα βία, ούτε συγγνωστή πλάνη, για να δικαιολογήσει το γεγονός ότι δεν κατέβαλε το τέλος προσφυγής εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας [βλ., κατ' αναλογία, διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Απριλίου 2011, T-96/11, Longevity Health Products κατά ΓΕΕΑ — Biofarma (VITACHRON female), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 19]. Εξάλλου, η προσφεύγουσα ουδέποτε υποστήριξε ότι η μη εμπρόθεσμη καταβολή οφείλεται συγκεκριμένα σε κάποιο τυχαίο γεγονός ή σε συγγνωστή πλάνη.
- 43 Επιπλέον, και σε κάθε περίπτωση, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η προσφεύγουσα, αφού ενημερώθηκε από το ΓΕΕΑ για τη μη καταβολή του τέλους προσφυγής εντός της καθορισμένης προθεσμίας και τον κίνδυνο η προσφυγή της να θεωρηθεί εκ τούτου ως μη ασκηθείσα, εξακολουθούσε να έχει τη δυνατότητα να προσφύγει ενώπιον του ίδιου του ΓΕΕΑ. Πράγματι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι ήθελε να υποστηρίξει ότι δεν κατόρθωσε να τηρήσει την προθεσμία καταβολής του τέλους προσφυγής, μολονότι απέδειξε την απαιτούμενη από τις περιστάσεις επαγρύπνηση, είχε πάντως στη διάθεσή της τη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ για την επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση και μπορούσε να υποβάλει σχετική αίτηση δυνάμει του άρθρου 81 του κανονισμού 207/2009 [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Μαΐου 2011, T-74/10, Flaco-Geräte κατά ΓΕΕΑ — Delgado Sánchez (FLACO), που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 26].
- 44 Υπό τις ανωτέρω περιστάσεις, δεν μπορεί να προσαφθεί στο τμήμα προσφυγών ότι παρέβη το άρθρο 60 του κανονισμού 207/2009, διαπιστώνοντας, κατ' εφαρμογήν του εν λόγω άρθρου σε συνδυασμό με τον κανόνα 49, παράγραφος 3, του κανονισμού 2868/95, ότι η προσφεύγουσα κατέβαλε το τέλος προσφυγής μετά τη λήξη της προθεσμίας των δύο μηνών που προβλέπεται για την καταβολή του και κρίνοντας ότι, λόγω της μη τηρήσεως της προθεσμίας αυτής, η προσφυγή έπρεπε να απορριφθεί ως μη ασκηθείσα και το τέλος να επιστραφεί στην προσφεύγουσα.
- 45 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος και, κατά συνέπεια, η προσφυγή στο σύνολό της πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 46 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Ωστόσο, δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα, εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.
- 47 Εν προκειμένω πρέπει να γίνει στάθμιση μεταξύ, αφενός, της απαιτήσεως ομοιόμορφης ερμηνείας του άρθρου 60 του κανονισμού 207/2009 και της υποχρεώσεως επαγρύπνησης και επιμέλειας που υπέχει η προσφεύγουσα και, αφετέρου, της αμφισημίας της λιθουανικής αποδόσεως του εν λόγω άρθρου, η οποία επαναλήφθηκε από τον εξεταστή του ΓΕΕΑ στην κοινοποίηση της αποφάσεώς του περί μη καταχωρίσεως.
- 48 Λαμβανομένων υπόψη των εξαιρετικών αυτών περιστάσεων, κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το ΓΕΕΑ πρέπει, κατά δίκαιη κρίση, να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας (βλ., υπ' αυτή την έννοια και κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου, της 23ης Νοεμβρίου 2011, T-320/07, Jones κ.λπ. κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 158, και διάταξη του Γενικού Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 2012, T-278/11, ClientEarth κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 51).

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (όγδοο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.
- 2) Καταδικάζει το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) στα δικαστικά του έξοδα, καθώς και στα δικαστικά έξοδα της Research and Production Company «Melt Water» UAB.

Jaeger

Γρατσίας

Kancheva

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Μαΐου 2014.

(υπογραφές)